



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Bc. M. Š.**
zastoupený advokátkou JUDr. Alicí Hejzlarovou, LL.M., MBA
se sídlem Urxova 4, Praha 8

proti

žalovanému: **náčelník Generálního štábu Armády České republiky**
se sídlem Vítězné náměstí 5, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2023, č. j. MO 4535/2023-2230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správními orgány

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a současně potvrzeno rozhodnutí ředitele Agentury personalistiky Armády České republiky (dále jen „služební orgán“) ze dne 8. 11. 2021, sp. zn. 16250/2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo dle § 145 odst. 1 písm. d) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích“) rozhodnuto o propuštění žalobce ze služebního poměru vojáka z povolání dnem 31. 1. 2022, a to z toho důvodu, že dle dvou

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

služebních hodnocení není způsobilý pro další výkon služby ve služebním zařazení starší specialista skupiny geografické a hydrometeorologické služby „C“ oddělení geografické a hydrometeorologické služby centra ISR 53. pluku průzkumu a EB. Žalobce v žalobě navrhl rovněž zrušení prvostupňového rozhodnutí.

2. Ze správního spisu soud zjistil, že služební orgán obdržel dne 7. 7. 2021 podnět velitele 53. pluku průzkumu a EB ve věci propuštění žalobce ze služebního poměru ze shora uvedených důvodů. Na žalobce bylo jeho nadřízeným pplk. Ing. D. B. zpracováno služební hodnocení za rok 2020 s celkovým počtem 25 bodů. Dle § 4 písm. e) vyhlášky č. 189/2015 Sb., o postupu při služebním hodnocení vojáků a jeho hlediscích (dále jen „vyhláška č. 189/2015 Sb.“) je voják hodnocen jako nevyhovující, pokud dosáhl bodového hodnocení 0-29; takový voják je nezpůsobilý pro další výkon služby. V tomto hodnocení byl žalobce 0 body hodnocen ve dvou oblastech (plnění základních vojenských povinností a hodnocení vlivu hodnoceného na mezilidské vztahy na pracovišti při plnění úkolů), 1 bodem byly hodnoceny schopnosti žalobce v oblasti účelně a hospodárně využívat svěřené prostředky a dobu služby, ve třech oblastech byl hodnocen 2 body (hodnocení úrovně uplatňování odborných vědomostí a praktických zkušeností nezbytných pro výkon zastávaného místa, hodnocení spolehlivosti při plnění úkolů a hodnocení samostatnosti a iniciativy při plnění úkolů). Více body byl pak žalobce hodnocen pouze ve 4 oblastech z celkových 10 (zvyšování vlastní výkonnosti a podílu na odstraňování nedostatků – 3; schopnost týmové práce – 3; analytické schopnosti a úsudek – 5 a schopnost vyrovnat se při plnění úkolů s neočekávanými okolnostmi a se zátěžovými situacemi – 7). V hodnocení jiných rozhodujících skutečností pak bylo ve vztahu k žalobci uvedeno, že *„vydané úkoly přímým nadřízeným zpravidla odkládá nebo se jim vyhýbá. Necítí potřebu odpovědnosti za splnění vydaných úkolů v daném termínu.“*. Dále bylo v této části hodnocení uvedeno, že žalobce *„vůči přímému nadřízenému při vydávání jednotlivých úkolů a v případech opakované výzvy o doložení výstupů k vydaným úkolům nedodržuje hodnocený pravidla vojenské zdvořilosti“*. Žalobce současně dle hodnocení *„v kolektivu nejedná čestně a upřímně a narušuje tak atmosféru na skupině (oddělení) a mezilidské vztahy“*. Proti tomuto hodnocení žalobce námitky nepodal, naopak v seznámení vojáka se služebním hodnocením výslovně uvedl, že s hodnocením souhlasí.
3. Následně bylo dne 4. 6. 2021 zpracováno nové (opakované) služební hodnocení, kterým byl žalobce hodnocen jako nevyhovující s počtem 19 b. Hodnotitelem žalobcem byl opět pplk. Ing. D. B. V tomto hodnocení byl žalobce oproti předchozímu hodnocení ohodnocen méně body v oblasti zvyšování vlastní výkonnosti a podílu na odstraňování nedostatků – 1 oproti původním 3, dále v oblasti hodnocení analytických schopností a úsudku – 1 oproti původním 5).
4. Žalobce podal proti opakovanému hodnocení námitky, které byly velitelem 53. pluku průzkumu a EB pluk. gšt. Ing. P. A. zamítnuty s tím, že veškeré žalobcem uplatněné argumenty byly neopodstatněné. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí.
5. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 1. 2022, č. j. MO 6804/2022-2230 (dále jen „původní rozhodnutí žalovaného“). Původní rozhodnutí žalovaného bylo v přezkumném řízení zrušeno rozhodnutím ministryně obrany ze dne 8. 8. 2022, č. j. MO 310027/2022-1321 s tím, že ministryně obrany žalovanému vytkla některé vady řízení.

6. V navazujícím řízení dospěl žalovaný k závěru, že vytčené vady mohly být napraveny v odvolacím řízení. Do spisového materiálu proto doplnil podklady související s vyřízením stížnosti žalobce na postup a objektivitu služebního hodnocení a vyžádal si výsledek šetření vedeného pod sp. zn. 7145/20226757-9, které bylo provedeno na základě podnětu žalobce, který oznámil podezření na diskriminaci.
7. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí. V jeho odůvodnění žalovaný uvedl, že žalobce s řádným služebním hodnocením za rok 2020 souhlasil a námitky nepodal. Obsah opakovaného hodnocení pak vychází z provedených přezkoušení žalobce na základě úkolů stanovených v řádném služebním hodnocení za rok 2020. Závěry opakovaného služebního hodnocení se přitom opírají o skutková zjištění a jsou srozumitelné. Postup, kdy opakované služební hodnocení nezpracovávala žalobcova přímá nadřízená, byl správný, neboť vyloučil možnou podjatost. Služební hodnocení žalobce se od roku 2018 zhoršovala. Udělení odměny, které je třeba reflektovat, se týkalo specifického úkolu, naproti tomu nicméně stojí prokazatelné řešení nedostatku kázně žalobce. Komunikace žalobce s nadřízenou z jeho strany ne vždy odpovídala vojenské zdvořilosti (žalobce např. nadřízené doporučil psychologické vyšetření a konstatoval, že působí unaveně). Žalobce nevykazoval nedostatky v rámci obecných vojenských příprav, nicméně úroveň jeho odborných vědomostí a praktických zkušeností pro výkon zastávaného místa byla (i vzhledem k vysoce odbornému zaměření jednotky) nedostatečná, což je doloženo záznamy o pohovorech při vyhodnocení služebních povinností. Žalovaný neprovedl navrhovaný výslech mjr. Ing. T. T., jelikož ten již v době opakovaného služebního hodnocení žalobce u 53. pluku průzkumu a EB nepůsobil a v případě jím zpracovaného služebního hodnocení za rok 2019 byl žalobce hodnocen jako dobrý (nicméně i v tomto hodnocení byly zmíněny určité nedostatky, které se v následujícím hodnoceném období prohloubily). Hodnotící proces nevykazuje vady a nelze z něj dovodit jakékoli zneužití, neoprávněné jednání nebo překročení správního uvážení. Závěry opakovaného služebního hodnocení jsou dostatečně podložené, pročez žalovaný další důkazy výsledkem svědků neprováděl. Vypořádání námitek žalobce proti opakovanému služebnímu hodnocení za rok 2020 bylo srozumitelné a prosté vnitřních rozporů. Podobně je tomu i v případě závěrů komise Pozemních sil, která k žalobcově podnětu služební hodnocení prověřila. Žalovaný dospěl k závěru, že hodnotící proces byl proveden řádně a v souladu se zákonem. Předmětná služební hodnocení mohla být použita jako řádný podklad pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce plnil i další úkoly vyplývající z jeho služebního zařazení, rovněž nelze označit za šikanu. Vztah žalobce a jeho přímé nadřízené byl vzat v potaz, nicméně její participace na opakovaném služebním hodnocení a souvisejícím procesu byla omezená. Propuštění žalobce ze služebního poměru proběhlo v souladu se zákonem.

II. Obsah žaloby

8. Žalobce označil napadené rozhodnutí za nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se nevypořádal se všemi jeho námitkami. Rozhodnutí správních orgánů byla postavena na nezákonných podkladech a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zastíral a znevažoval jednotlivé relevantní argumenty žalobce za současného neúměrného nadhodnocování některých argumentů jeho nadřízených.
9. V **prvním žalobním bodě** žalobce namítl neprovedení důkazu svědeckou výpovědí mjr. Ing. T., který byl plně obeznámen jak se schopnostmi žalobce, tak i s jeho vztahem s nadřízenými a prolínáním negativních osobních vztahů do profesní roviny. Odůvodnění žalovaného,

že mjr. Ing. T. v době opakovaného služebního hodnocení žalobce u 53. pluku průzkumu a EB již nepůsobil a žalobce vykazoval nedostatky již podle předchozího hodnocení, je liché, jelikož služební hodnocení jsou výsledkem gradace negativních vztahů mezi žalobcem a nadřízenými, a to již od roku 2018. Z dané svědecké výpovědi by bylo zjištělné, zda se vzorec jednání nadřízené při služebním hodnocení za rok 2019 (přistupovala k hodnocení žalobce nesprávným způsobem a pravděpodobně i zaujatě) neopakoval. Uvedený důkazní návrh tedy směřoval ke zjištění okolností služebního hodnocení v roce 2020 a zjištění, zda za výrazně nižším ohodnocením v rámci služebního hodnocení za rok 2019 oproti následně napravenému stála již tehdy zaujatost nadřízené. Žalovaný bezdůvodně nepřipustil důkazy, které by mohly osvědčit žalobcova tvrzení a přispět ke zjištění skutkového stavu. Tvrzení o nedostacích již v hodnoceném období 2019, které se následně prohloubily, jsou účelová a zkreslující. Takto by bylo možno zneužít každé služební hodnocení s jiným výsledkem než výtečné.

10. Ve **druhém žalobním bodě** žalobce namítl nezákonnost služebních hodnocení a jim předcházejících postupů. Služební hodnocení stojí na vykonstruovaných situacích souvisejících se zaujatým přístupem nadřízených. Žalobce ve svých podáních podrobně rozebral činnost, kterou měl v rámci výkonu služby na starost a důvody, proč mohl být v některých činnostech jeho výkon služby označen za nedostatečný, aniž by k negativnímu hodnocení přispěl svým zaviněním (neprofesionální organizace nadřízené a personálního podstavu pracoviště). Žalovaný k tomu však nepřihlédl a s námitkami žalobce se v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Služební hodnocení za rok 2020 bylo vydáno 8. 3. 2021, tedy mimo hodnotící období podle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 189/2015 Sb., a nemůže tedy jako podklad pro vydání napadeného rozhodnutí obstát, neboť je nicotné. Je tedy nicotné i napadené rozhodnutí, jelikož hodnocení má sloužit jako jeden ze dvou podkladů zakládajících zákonný důvod propuštění podle § 19 odst. 1 písm. h) zákona o vojácích. Námitka žalovaného, že žalobce se služebním hodnocením za rok 2020 souhlasil, je v rozporu s dobrými mravy, neboť tím žalovaný absurdně přenesl své kompetence stran posuzování souladu správních aktů s právními předpisy na žalobce. Tvrzení, že žalobce bez výhrad s hodnocením souhlasil, není pravdivé, jelikož žalobce dílčí námitku (že byl vytížen služebními úkoly, jejichž plnění je důležitější než plnění těch cvičných) vznesl, a navíc se k jednotlivým úkolům vyjadřoval v rámci pohovorů při vyhodnocení úkolů k plnění služebních povinností. Žalovaný povinnost vypořádání se s veškerými námitkami a připojenými dokumentacemi splnil jen formálně, když na dotčené oblasti v rámci napadeného rozhodnutí upozornil, avšak materiálně se jimi blíže nezabýval, natož aby je zkoumal. Strohá konstatování nelze brát za dostatečné odůvodnění, a napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné a nezákonné. Vydání obou služebních hodnocení bylo zkonstruované a jednalo se o zneužití daného institutu jako nástroje pro propuštění vojáka. Žalovaný v rozporu se zásadou materiální pravdy nezkoumal, proč se služební hodnocení žalobce od roku 2018 zhoršovala, a to ani po upozornění na situaci služebního hodnocení za rok 2019 v souvislosti s nerovným zacházením a zaujatostí nadřízených. Přejal závěry sdělení Velitelství pozemních sil, aniž by se vypořádal s námitkou žalobce, že jeho předmětem bylo toliko izolované zkoumání služebních hodnocení bez prověření stavu na služebním místě a zaujatosti nadřízených. Ohledně váhy jednotlivých hledisek hodnocení žalovaný slepě tlumočil slova nadřízeného, aniž by své závěry zdůvodnil a vysvětlil, proč nadřízený správně uvážil váhu jednotlivých oddílů hodnocení, a proč tak mají zůstat vesměs veškerá pozitivní hodnocení žalobce bez přihlédnutí. Žalovaný ignoroval snahy nadřízeného žalobce o zlehčování jeho úspěchů, které nejsou samozřejmé. Nemístné je také porovnání kázeňských

odměn žalobce s jeho kázeňskými tresty. Jako příklad neobjektivnosti služebních hodnocení žalobce poukázal na účelově poškozující úkol zadáný mu nadřízenou týkající se knihy RED. Provedení úkolu bylo nemožné, neboť evidence v knize RED byla již v době zadání úkolu zaniklá. Dále tvrzení o údajném uvedení neoprávněné osoby (npor. Bc. L. B.) na krabičku č. 14 umístěné v trezoru na sále C ISR je nepravdivé a potvrzuje účelovost a úmysl nadřízené žalobce poškodit. Služební hodnocení jsou podle žalobce nicotná, a nicotné je tedy i napadené rozhodnutí.

11. Ve **třetím žalobním bodě** žalobce k negativnímu vztahu s nadřízenými a jeho diskriminaci při plnění služebních povinností uvedl, že podstatnými faktory byly dlouhodobý podstav mající za následek nadměrné služební vyčerpání žalobce a jeho specializace. V důsledku toho žalobce vykonával službu odpovídající výkonu dalších třech osob. Nevyhovující služební hodnocení dále úzce souvisela s nedostatečným výkonem služební pozice přímou nadřízenou ve vztahu k žalobci. K neprofesionálnímu přístupu nadřízené žalobce a výkonu služby žalobcem lze odkázat i na sdělení jeho kolegyně rtm. Bc. P. K. a kolegy npor. Bc. L. B. Žalovaný při podezření na šikanu a nerovné zacházení zcela pominul zjistit skutečný stav na služebním místě, k čemuž by mohly přispět rovněž svědecké výpovědi zmíněných spolupracovníků žalobce (žalobce soudu navrhl jejich výslech), ač bylo na žalovaném, aby důvodná podezření na diskriminaci vyvrátil. Ohledně tvrzených vykonstruovaných kázeňských řízení žalobce poukázal na jedno, jehož podstatou bylo porušení povinností důsledně a přesně plnit úkoly, které mu ukládají právní předpisy a rozkazy nadřízených a svědomitě a řádně konat službu podle svých sil, znalostí a schopností, jelikož žalobce zadáný cvičný úkol nesplnil, protože dal přednost splnění kolidujícího přiřazeného skutečného úkolu. Neméně důležitým je i diskriminační až šikanózní přístup nadřízených k žalobci v rozporu s § 2 odst. 3 zákona o vojácích ve spojení s § 3 zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „antidiskriminační zákon“), jelikož byl žalobci bez dalšího zamezen přístup na workshopy a jiná školení, z nichž byl nadřízenými v podstatě vyloučen. Úřední záznam Odboru interního auditu a inspekce MO ze dne 11. 2. 2022, č. j. MO 56866/2022-6757 negativní vztahy potvrdil. Osobní negativní vztahy s nadřízenou žalobce přesáhly do roviny profesionální, a nadřízená se v jejich důsledku začala dopouštět porušování základních povinností nadřízeného. K tomu žalobce odkázal na konkrétní řízení o přestupcích, která byla založena na dlouhodobě negativních osobních vztazích. Tyto jsou důkazem přesahu negativních vztahů do profesionální roviny a zaujatosti nadřízených projevující se šikanózním přístupem. V daném kontextu žalobce rovněž poukázal na e-mailovou komunikaci mezi ním a bývalým nadřízeným mjr. Ing. T., jehož výslech soudu navrhl.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na § 19 odst. 1 písm. h) zákona o vojácích a dále na rozsudek ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013-35, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že podklad (služební hodnocení) je služebním orgánem a případně soudem přezkoumáván např. z hlediska jeho vad, nedostatku opory ve spisech, rozporu se spisy, anebo z hlediska vad řízení při zjišťování skutkové podstaty. Naopak služební orgán ani žalovaný nemohou vlastními úvahami nahrazovat závěry provedených hodnocení či je fakticky provádět opětovně, neboť takový postup by byl proti smyslu služebního hodnocení. Služební hodnocení za rok 2020 bylo skutečně vydáno mimo vyhláškou předpokládané období, žalobcem vyvozené právní důsledky jsou však

nepřiměřené. S odkazem rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2022, č. j. 10 Ad 6/2021-97 žalovaný konstatoval, že překročení lhůty pro vydání služebního hodnocení (nadto jen o několik dnů) nemá na jeho zákonnost a potažmo na zákonnost rozhodnutí, pro které je podkladem, žádný vliv. Vyhláška č. 189/2015 Sb., taktéž v § 2 odst. 3 stanoví případy, ve kterých se služební hodnocení nezpracuje, překročení lhůty pro vydání hodnocení mezi takové případy nepatří. Kromě toho je souhlas žalobce (nepodal námitky, ač o této možnosti byl poučen) s tímto hodnocením prostým faktem, jehož konstatování není ani v rozporu s dobrými mravy, ani neimplikuje přenos kompetencí žalovaného na žalobce. Námitky přitom žalobce podal jak proti služebnímu hodnocení za rok 2019, tak proti opakovanému služebnímu hodnocení.

13. Stran tvrzeného diskriminačního a šikanózního jednání žalovaný uvedl, že se jedná pouze o subjektivní pocity žalobce, které nemají oporu v podkladech. Mezi žalobcem a jeho nadřízenou sice nepanovaly uspokojivé osobní vztahy, žalobce nicméně se služebním hodnocením za rok 2020 souhlasil. Na opakovaném služebním hodnocení nadřízená participovala jen omezeně a ovlivnění nedobrymi osobními vztahy bylo eliminováno. Zmínil-li žalobce diskriminaci na základě pohlaví, konkrétně z jeho tvrzení ani z jiných podkladů nevyplývalo, čím měla být naplněna. Konkrétními stížnostmi žalobce na nerovné zacházení se přitom zabývaly příslušné orgány a došly k závěru, že nebylo prokázáno. Poukaz žalobce na jeho kladná služební hodnocení s odlišnými závěry vydaná před jeho přeložením na příslušné služební místo žalovaný okomentoval tak, že služební hodnocení se opakují periodicky, voják je hodnocen vždy z hlediska konkrétního časového období a závěry předchozích služebních hodnocení nejsou pro hodnocení za další časové období směrodatná. Vyhláška č. 189/2015 Sb., obsahuje i pojistku proti možným excesům. Je-li rozdíl oproti předchozímu hodnocení větší než 30 bodů, je hodnotitel povinen předložit hodnocení k posouzení svému nadřízenému. Služební hodnocení měla sestupnou tendenci, kterou žalobce bagatelizuje, nicméně tato skutečnost dokládá, že se v případě prvního i opakovaného služebního hodnocení nejednalo o nepředvídatelný výsledek, naopak nevyhovujícímu hodnocení prokazatelně předcházelo zhoršení výkonu žalobce a jeho služební kázně. Pokud se žalobce odvolává na své tzv. posouzení/analýzu služebních hodnocení za rok 2020, pak žalovaný opakuje, že proti němu žalobce nevyužil možnost námitek. Následná podání žalobce proto nemohou mít na hodnocení vliv. Opakované služební hodnocení bylo řádně posouzeno v rámci námitkového řízení a bylo též přezkoumáno. Doplnění dokazování o navržené svědecké výpovědi by bylo nadbytečné.
14. Žalobcovy námitky byly v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádány. Shromážděné podklady svědčí o tom, že nadřízení žalobce jednali v souladu se zákonem a nijak nepřekročili meze své pravomoci. Nesvědčí ani o tom, že proces hodnocení byl stížen vadou podjatosti či diskriminačního přístupu nebo že by došlo k jeho zneužití. Námitky žalobce směřovaly do obou služebních hodnocení, kdy žalovaný v napadeném rozhodnutí porovnával zjištěné skutečnosti s žalobcovými námitkami. Opakované služební hodnocení vypracoval nadřízený žalobce z toho důvodu, že přímá nadřízená žalobce byla vyslána do kurzu v průběhu hodnotícího procesu a rovněž z důvodu případné podjatosti nadřízené namítané žalobcem. Jeho závěry jsou srozumitelné a odůvodněné, když žalobci byly v souladu s vyhláškou č. 189/2015 Sb., a metodikou v průběhu tří měsíců stanovovány krátkodobé úkoly (byly různorodé a vycházely z odbornosti žalobce) a s výsledky jejich plnění byl žalobce průběžně seznamován. Vypořádání námitek nadřízeným žalobce bylo rovněž uspokojivé.

IV. Posouzení věc Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. O věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, jelikož žalobce ani žalovaný nevyjádřili s tímto postupem nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce sice navrhl provedení důkazů, to však samo o sobě neznamena nesouhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Žalobce navrhl k důkazu provést jednak dokumenty založené ve správním spise a jednak výsledky svých kolegů, jejichž osobní údaje však navzdory proklamacím obsaženým v žalobě nedoložil. Písemné zachycení konkrétních konfliktních situací nastalých v období od prosince 2018 od poloviny roku 2019 soud pro nadbytečnost neprovedl, jelikož v něm žalobce pouze vyjádřil svůj názor a ze svého pohledu popsal jednotlivé konflikty mezi ním a jeho nadřízenou, což mohl a taktéž již učinil v podané žalobě. Odkaz na jiný dokument není náležitým žalobním bodem (shodně viz bod [52] rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2017, č. j. 9 A 351/2014-60) a k formulaci žalobních námitek viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS.
17. Soud při posouzení žaloby vycházel z následující právní úpravy:
18. Podle § 17 odst. 1 zákona o vojácích z povolání služební hodnocení je podkladem pro rozhodování ve věcech služebního poměru vojáka. Podle odst. 2 stejného ustanovení služební hodnocení spočívá zejména v posouzení plnění služebních úkolů, povinností vojáka, jeho odborné a psychické způsobilosti ke služebnímu zařazení, zdravotní způsobilosti a fyzické zdatnosti pro další výkon služby. Služební hodnocení musí být písemné a hodnocený voják s ním musí být seznámen. Podle odst. 3 stejného ustanovení zákona o vojácích z povolání platí, že proti závěrům služebního hodnocení nebo jeho jednotlivým částem může voják podat písemné námitky do 3 pracovních dnů ode dne, kdy se se služebním hodnocením seznámil. Námitky musí voják odůvodnit a navrhnout způsob úpravy služebního hodnocení, jinak se k námitkám nepřihlíží. Nadřízený hodnotitele námitkám hodnoceného vyhoví a služební hodnocení změní nebo námitky zamítne a služební hodnocení potvrdí do 10 dnů ode dne, kdy námitky obdržel. Proti upravenému služebnímu hodnocení již nelze podat další námitky. Podle odst. 5 stejného ustanovení je vyhláškou stanoven postup při služebním hodnocení a jeho hlediska. Touto vyhláškou je vyhláška č. 189/2015 Sb.
19. Podle § 19 odst. 1 písm. h) zákona o vojácích voják musí být propuštěn ze služebního poměru, pokud podle závěrů dvou služebních hodnocení není způsobilý pro další výkon služby.
20. Podle § 4 písm. e) vyhlášky č. 189/2015 Sb. voják je podle výše celkového bodového ohodnocení hodnocen jako nevyhovující, pokud dosáhl bodového hodnocení v rozpětí 0 až 29 bodů; takový voják je nezpůsobilý pro další výkon služby.
21. Soud na úvod poznamenává, že byt' nelze služební hodnocení napadnout samostatnou žalobou, nelze vyloučit přezkum tohoto služebního úkonu v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. Pro napadené rozhodnutí byly podkladovými akty právě služební hodnocení, která nejsou rozhodnutími ve smyslu 65 s. ř. s., neboť se jimi práva a povinnosti závazně nezakládají,

nemění ani neruší; žalobci těmito akty nebyla uložena žádná povinnost, ani z nich neplynou žádná oprávnění. Žalovanému slouží služební hodnocení (resp. opakované služební hodnocení) jako podklad pro samotné rozhodování ve věcech služebního poměru vojáka. Služební orgán ze služebního hodnocení při svém rozhodování o právech a povinnostech příslušníka vychází. K žalobní námitce tak soud přezkoumá i zákonnost tohoto podkladového úkonu (obdobně ve vztahu k zákonu č. 234/2014 Sb., o státní službě viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006, čj. 6 As 1/2005-44, ze dne 4. 10. 2018, čj. 5 As 206/2017-52, ze dne 28. 5. 2020, čj. 7 As 562/2018-36 nebo ze dne 17. 2. 2023, čj. 2 Ads 131/2022-27). Soudu při přezkumu služebního hodnocení přísluší pouze zjištění, zda služební funkcionář nevybočil ze zákonných mezí, zda má pro své závěry podklady a zda je v hodnocení dostatečně ozřejmil. Přihlédnout by musel i ke skutečnosti, že podkladem přezkoumávaného hodnocení bylo opravné služební hodnocení, které by bylo možno považovat za diskriminační (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Ads 131/2022). Služební hodnocení bude zpravidla vždy záležet v určité míře na subjektivním hodnocení hodnotitele, jelikož kategorie jako „Hodnocení spolehlivosti při plnění úkolů“ či „Hodnocení schopnosti týmové spolupráce“ nelze jednoduše a objektivně kvantifikovat. V takovém případě je ponecháno na správním uvážení hodnotitelů, jak výkon a schopnosti hodnoceného ohodnotí. Ani v případě správního uvážení se však správní orgány nemohou dopustit libovůle. Úkolem soudu při přezkumu správního uvážení není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho úkon opíral o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.

22. Soud zároveň považuje za nezbytné poukázat na to, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95). Soud rovněž připomíná, že k vadám rozhodnutí uvedeným v § 76 odst. 1 s. ř. s. může přihlédnout pouze tehdy, jsou-li namítány, či brání-li tyto vady přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek. Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS, *„tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu (či z jeho absence), nebo z rozhodnutí samého, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry.“*
23. Soud shrnuje, že v nyní posuzované věci v rozsahu žalobních námitek přezkoumává i závěry uvedené ve služebních hodnoceních, a to do té míry, zda nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda pro svoje závěry měl hodnotitel podklady a zda své hodnocení dostatečně ozřejmil.

24. V prvním žalobním bodě žalobce namítl vadu řízení spočívající v neprovedení jím navrhované svědecké výpovědi mjr. Ing. T., která dle žalobce mohla osvědčit jeho tvrzení a přispět ke zjištění skutkového stavu. Soud k uvedené námitce předně konstatuje, že dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, odůvodnění rozhodnutí musí obsahovat informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Pakliže správní orgán navržený důkaz neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést důvod, pro který důkaznímu návrhu nevyhověl. V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz, jenž zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Pouze ve výjimečných případech, kdy správní orgán opomene důkazní návrhy, které jsou pro věc zcela zjevně irelevantní, nemusí takové opomenutí vést k závěru o nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2022, č. j. 3 As 149/2020-27 či žalovaným zmiňovaný náleze Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2015, sp. zn. II. ÚS 2172/14). Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neprovedení žalobcem navrhovaného důkazu zdůvodnil tím, že mjr. Ing. T. již v době opakovaného služebního hodnocení žalobce u 53. pluku průzkumu a EB nepůsobil. I v jím vyhotoveném služebním hodnocení žalobce za rok 2019, po zpracování námitek žalobce proti původně nevyhovujícímu služebnímu hodnocení, byl žalobce hodnocen jako dobrý. I v tomto hodnocení byly přitom zmíněny určité nedostatky, které se v následujícím hodnoceném období prohloubily. Takovéto odůvodnění neprovedení navrhovaného důkazu je zcela dostatečné a logické. Ani soudu není zřejmé, jak by mohl výslech mjr. Ing. T. přispět ke zjištění relevantního skutkového stavu věci, když mjr. Ing. T. již hodnotitelem žalobce nebyl a ani nepůsobil u 53. pluku průzkumu a EB. Mohl by tedy relevantně vypovídat pouze k dřívějším služebním hodnocením žalobce, na kterých se podílel. Ve vztahu k nevyhovujícím služebním hodnocením žalobce byl podle názoru soudu skutkový stav zjištěn zcela dostatečně na základě dokumentů obsažených ve správním spise a žalovaný neprovedení žalobcem navrhované svědecké výpovědi dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Námitka obsažená v prvním žalobním bodě tedy není důvodná.
25. Soud nevešel ani na argumentaci žalobce, která byla obsahem druhého žalobního bodu. Žalobce předně namítal, že žalovaný se nijak nevypořádal s jeho námitkami, že služební hodnocení stojí na vykonstruovaných tvrzeních a že žalobce negativní hodnocení nezavinil. Soud nicméně shledal, že žalovaný se k uvedeným námitkám vyjádřil, přičemž uvedl, že hodnotící proces nevykazuje formální ani jiné vady a nelze z něj dovodit jakékoliv zneužití, neoprávněné jednání hodnotitelů ani zneužití správní úvahy. Žalovaný naopak ve vztahu k žalobci v odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně konstatoval, že jeho „úroveň odborných vědomostí a praktických zkušeností pro výkon zastávaného místa byla nedostatečná. Toto je doloženo záznamy o pohovorech při vyhodnocení služebních povinností. Na základě ověřených znalostí odvolatele nemohl hodnotitel aplikovat jiné hodnocení, neboť odvolatel nedostatky v odborných vědomostech prokazatelně vykazoval.“ Žalovaný přezkoumal a hodnotil služební hodnocení žalobce ze všech hledisek i po věcné stránce a s provedenými hodnoceními žalobce se bezesbytku ztotožnil, přičemž také on dospěl k závěru, že odborné znalosti a praktické zkušenosti žalobce byly pro jím zastávanou pozici nedostatečné. Žalovaný se tedy v napadeném rozhodnutí zjevně vypořádal s podstatou věci, tedy s důvody, pro něž byl žalobce opakovaně ve služebním hodnocení hodnocen nedostatečně. Tím přitom implicitně vypořádal také námitku, že je hodnocení postaveno na vykonstruovaných tvrzeních. V této souvislosti soud podotýká, že na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů

nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012–45, bod 28).

26. Z napadeného rozhodnutí je přitom rovněž patrné, že žalovaný přezkoumal také samotný proces hodnocení žalobce, ve vztahu k němuž dospěl k závěru, že *„nevykazuje formální ani jiné vady, nelze z něj dovodit jakékoliv zneužití, neoprávněné jednání hodnotitelů nebo překročení správní úvahy“*. Konstatoval přitom, že *„neshledal žádné skutečnosti, nasvědčující tomu, že služební hodnocení sloužila jako legitimní prostředek k poškození odvolatele“*. Obě citované pasáže napadeného rozhodnutí přitom potvrzují, že žalovaný se veškerými okolnostmi procesu služebního hodnocení žalobce důkladně zabýval a své závěry dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Není tedy pravdou, že by závěry služebních hodnocení posuzoval izolovaně a pouze přejal závěry služebního orgánu. Ze shora citovaných pasáží naopak nepochybně vyplývá, že žalovaný se se závěry služebních hodnocení podrobně seznámil a současně se s nimi zcela ztotožnil.
27. Jak již bylo soudem konstatováno shora, není, a ostatně z podstaty věci ani nemůže být úlohou správního soudu, aby věcně přezkoumával bodové hodnocení vojáka z povolání provedené jednotlivými hodnotiteli. Tato činnost se odehrává ve sféře správního uvážení a provádí ji správní orgán nadaný k tomu odbornou kompetencí, přičemž úlohou soudu je přezkoumat výlučně to, zda nedošlo z vybočení mezi a hledisek stanovených zákonem. V tomto směru soud konstatuje, že z výše uvedených hledisek přezkoumal jak obsah služebního hodnocení žalobce za rok 2020, tak také obsah žalobcova opakovaného služebního hodnocení a neshledal, že by tato byla v rozporu se zákonem. Hodnotitel (který byl v obou případech totožný) žalobci v obou hodnoceních vytkl zcela konkrétní nedostatky, které patřičným způsobem bodově ohodnotil. Hodnocení a závěry obou služebních hodnocení jsou zcela konkrétní a je z nich jednoduše seznatelné, ve kterých oblastech žalobce vykazuje nedostatky, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jsou dané skutečnosti za nedostatky považovány. Žalobce přitom jednoznačně ani v jednom ze služebních hodnocení nedosáhl potřebného minimálního počtu bodů. Žalovaný přitom jednoznačně konstatoval, že úroveň odborných vědomostí a praktických zkušeností žalobce pro výkon zastávaného místa byla nedostatečná. Žalovaný se tedy k přezkoumávaným služebním hodnocením žalobce zcela konkrétně vyjádřil, a není tedy pravdou, že by pouze přejal závěry služebního orgánu, jak se snaží tvrdit žalobce.
28. Bezpředmětná je také námitka žalobce, že tvrzení o tom, že souhlasil se svým služebním hodnocením za rok 2020, je v rozporu s dobrými mravy. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce v kolonce „Seznámení vojáka se služebním hodnocením“ uvedl *„S hodnocením souhlasím. Rád bych zmínil, že jsem musel věnovat část pracovní doby k zabezpečení provozu soupravy SGEOB.“*. Z citovaného vyjádření žalobce je nepochybné, že služební hodnocení za rok 2020 nijak nerozporoval, ba naopak s ním výslovně souhlasil. To, že současně uvedl i určitý důvod, proč mohlo být jeho hodnocení nedostatečné, na jeho souhlasu s tímto hodnocením nic nemění. Konstatování žalovaného o souhlasu žalobce s jeho hodnocením má tedy oporu ve správním spise a soudu není zřejmé, proč by mělo být v rozporu s dobrými mravy. Žalovaný tímto ani nijak nepřenášel své kompetence na žalobce, pouze konstatoval to, co bylo obsahem Seznámení vojáka se služebním

hodnocením. Pravdivé není ani tvrzení žalobce, že vznesl dílčí námitku a další námitky vznášel v rámci pohovorů. Předně institut námitky proti služebnímu hodnocení je upraven v § 7 vyhlášky č. 189/2015 Sb., jenž v odst. 1 stanoví, že „námitky proti služebnímu hodnocení podává hodnocený voják přímému nadřízenému hodnotiteli prostřednictvím hodnotitele“. Ze správního spisu přitom nevyplývá, že by žalobce námitky v uvedeném smyslu podal. Za tyto rozhodně nelze považovat shora uvedené tvrzení žalobce uvedené v Seznámení vojáka se služebním hodnocením, že musel věnovat část pracovní doby k zabezpečení provozu soupravy SGEOB. Toto tvrzení je nanejvýš určitým vysvětlením situace, nijak konkrétně však nerozporuje hodnocení žádné z oblastí.

29. Služební hodnocení žalobce za rok 2020 nelze považovat za nezákonné jen proto, že bylo vydáno až dne 8. 3. 2021. Je sice pravdou, že § 2 odst. 1 vyhlášky č. 189/2015 Sb., stanoví, že služební hodnocení za kalendářní rok má být zpracováno v termínu od 1. 12 do 28. 2. následujícího kalendářního roku, současně však uvedená vyhláška ani zákon o vojácích nespojují s překročením stanoveného termínu pro zpracování hodnocení žádnou negativní okolnost. Byť je tedy nepochybné, že k překročení daných termínů ve vztahu k hodnocení za rok 2020 skutečně došlo, a to o 8 dnů, nemá tato okolnost vliv na zákonnost daného služebního hodnocení, a potažmo tedy ani na zákonnost správních rozhodnutí obou stupňů.
30. Vůbec pak nemůže být uvažováno o tom, že by z uvedeného důvodu, popřípadě též z jiných žalobcem tvrzených důvodů byla jeho služební hodnocení nicotná. Jak již bylo konstatováno shora, nedodržení termínu stanoveného vyhláškou č. 189/2015 Sb., nezpůsobuje ani nezákonnost služebního hodnocení, tím méně pak jeho nicotnost. Nicotnost hodnocení pak nemohou založit ani žádné další žalobcem tvrzené důvody. Soud v této souvislosti uvádí, že právní úprava neobsahuje komplexní a podrobné definiční vymezení nicotnosti. K různým aspektům pojmu nicotnosti se proto v minulosti vyjadřovala četná rozhodnutí správních soudů. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v rozsudku ze dne 13. 5. 2008, č.j. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS uvedl, že nicotnost představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhoditelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí není „běžným“ nezákonným rozhodnutím, nýbrž rozhodnutím, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat a které nevyvolává veřejnoprávní účinky. V případě „obvyklých vad“ správních rozhodnutí se uplatní zásada presumpce správnosti a platnosti správních aktů. V případě této zásady se na daná rozhodnutí hledí jako na existující a způsobilá vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů. Naopak v případě nicotných správních rozhodnutí se tato zásada neuplatní. Z povahy nejtěžších vad pak plynou i ty nejtěžší následky v podobě nicotnosti. Definičně lze za nicotný správní akt považovat akt, který vykazuje tak závažné vady, že vůbec není schopen vyvolat žádné právní účinky.
31. Judikatura dospěla k závěru, že vadami takové intenzity, které způsobují nicotnost daného rozhodnutí, jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva k něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č.j. 7 As 100/2010-65 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012,

čj. 3 As 24/2012-22). Žádnou z výše popsaných vad však žalobcova služební hodnocení netrpí a žalobce ani žádnou z nich konkrétně nenamítal. Jeho tvrzení o nemístném porovnávání kázeňských trestů a odměn, zlehčování žalobcových úspěchů ani tvrzení o účelově poškozujících úkolech jejich nicotnost založit nemůže.

32. Současně je nutno konstatovat, že z žádného ustanovení zákona o vojácích ani z podzákoných právních předpisů nevyplývá povinnost žalovaného zkoumat důvody, proč se služební hodnocení žalobce v průběhu let zhoršovalo. Bylo povinností žalobce, jako ostatně každého vojáka z povolání, aby úroveň svých znalostí a dovedností udržoval na požadované úrovni nebo ještě lépe, aby svou kvalifikaci zvyšoval. Žalobce však těmto svým povinnostem nedostál, o čemž svědčí skutečnost, že byl v několika oblastech v opakovaném služebním hodnocení hodnotitelem hodnocen ještě nižším počtem bodů, než tomu bylo ve služebním hodnocení za rok 2020. Závěr o nedostatečných znalostech a kvalifikaci žalobce současně výslovně potvrdil také žalovaný.
33. Důvodnou soud neshledal ani námitku uplatněnou pod třetím žalobním bodem, v níž žalobce namítal diskriminaci a nerovný přístup. Nejvyšší správní soud ve vztahu k zákazu diskriminace v rozsudku ze dne 23. 2. 2005, č.j. 6 Ads 62/2003–31 dovedl, že *„(z)ákaz diskriminace je obvykle interpretován z dvojího pohledu – jednak je dán požadavkem vyloučení libovůle v postupu zákonodárce při odlišování skupin subjektů a jejich práv, druhým je pak dán požadavkem akceptovatelnosti hledisek odlišování. Z postulátu rovnosti nevyplývá obecně požadavek rovnosti každého s každým, plyne z něj požadavek, aby právo bezdůvodně nezvýhodňovalo a neznevýhodňovalo jedny před druhými. K porušení těchto principů pak dojde tehdy, pokud se s různými subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci zachází rozdílným způsobem, aniž by existovaly objektivní a rozumné důvody pro uplatněný rozdílný přístup.“* Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2004, č.j. 5 A 31/2001–56 přitom *„(d)iskriminace znamená znevýhodnění určitého jedince nebo skupiny z důvodů pohlaví, náboženských, rasových, příslušnosti k jiné sociální skupině apod. Rozdílné zacházení je potom považováno za diskriminační, pokud postrádá objektivní a rozumné zdůvodnění, tj. pokud nesleduje legitimní účel nebo není dán vztah přiměřenosti mezi použitými prostředky a sledovaným účelem, což souvisí s principem rovnosti. Ostatně otázkami rovnosti před zákonem se zabýval již Ústavní soud ČSFR (nález publikovaný pod č. 11/1992 Sbírky nálezů Ústavního soudu ČSFR), který vyložil, že rovnost není kategorií abstraktní. Z tohoto principu neplyne, že by každému musely být automaticky přiznávány stejné nároky. Je věcí státu, aby v zájmu zajištění svých funkcí rozhodl, že diferencovatelným a také diferencovaným skupinám poskytne diferencované výhody.“*
34. V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, čj. 4 Ads 40/2011-78 Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„(p)odstata diskriminace spočívá v jiných skutečnostech, než je „prosté“ udělení služebního hodnocení s určitým výsledkem. Stěžovatel přitom neuvedl žádnou konkrétní skutečnost - diskriminační znak (kupř. věk, sexuální orientace, barva pleti, apod.) – ohledně níž mělo k jeho údajné diskriminaci dojít. Navíc, jak vyplývá z obsahu § 77 odst. 9 služebního zákona, oblast diskriminace a její možné následky řeší civilní soudy a nikoliv soudy působící ve správním soudnictví. Z toho důvodu je tato námitka nedůvodná.“*
35. Porušením práva na rovné zacházení (resp. zákazu diskriminace) se opakovaně zabýval i Ústavní soud, jenž dovedl, že k němu dochází v případě, že se s různými subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci, zachází rozdílným způsobem, aniž by existovaly objektivní a rozumné důvody pro odlišný přístup, tj. pokud odlišnost v zacházení nesleduje legitimní cíl a pokud nejsou použité prostředky přiměřené sledovanému cíli (srov.

např. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 42/04, č. 405/2006 Sb. z 6. 6. 2006, bod 26, nebo nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/07, č. 10/2010 Sb. z 1. 12. 2009, bod 33). Ve své novější judikatuře již Ústavní soud tyto znaky diskriminace zformuloval do podoby přehledného testu sestávajícího z těchto otázek: 1. Jde o srovnatelného jednotlivce nebo skupiny? 2. Je s nimi nakládáno odlišně na základě některého ze zakázaných důvodů? 3. Je odlišné zacházení dotčenému jednotlivci k tíži (uložením břemene nebo odepráním dobra)? 4. Je toto odlišné zacházení ospravedlnitelné, tj. a) sleduje legitimní zájem a b) je přiměřené? (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 49/10, č. 44/2014 Sb. z 28. 1. 2014, bod 34, nebo nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 31/13, č. 162/2014 Sb. z 10. 7. 2014, bod 45).

36. Soud konstatuje, že žalobce v žalobě nikterak netvrdil, že by byl diskriminován z důvodu rasy, barvy pleti, pohlaví, sexuální orientace, víry a náboženství, národnosti, etnického nebo sociálního původu, majetku, rodu, manželského a rodinného stavu atp., popř. z dalších zákonných důvodů. Podstata diskriminace však spočívá ve zcela jiných skutečnostech, než je jím tvrzený neprofesionální přístup nadřízené, zamezení přístupu na workshopy a jiné školicí události, resp. v nevyhovujícím služebním hodnocení. Neopodstatněné je též jeho tvrzení o nerovném přístupu žalovaného, neboť žalobce ani v obecné rovině nepředestřel žádnou ze situací, ve které by s ním bylo jednáno rozdílně než s jinými vojáky v totožném postavení. Lze tak připomenout závěry Ústavního soudu, který znaky diskriminace (nerovnosti) zformuloval do podoby testu (viz předchozí bod tohoto rozsudku). Již na první pohled je zřejmé, že výsledek provedeného testu v případě žalobce nemůže být kladný. V prvním a druhém kroku testu je stanoven požadavek, aby se srovnatelným jednotlivcem nebo skupinou bylo zacházeno odlišně na základě některého ze zakázaných důvodů. Nejen že srovnatelného jednotlivce nebo skupinu žalobce neoznačil, ale nevyjmenoval ani žádný ze zakázaných diskriminačních důvodů. Ani soud ze žalobních tvrzení či ze správního spisu nezjistil žádný důvod, pro který by mohl být žalobce, byť v teoretické rovině, diskriminován. Jelikož žalobce neunesl stran diskriminace ani své břemeno tvrzení, bylo nadbytečné provádět jím navržené výsledky svědků (rtmr. Bc. P. K. a Bc. L. B.), jejichž osobní údaje ani adresy nadto žalobce nespecifikoval.
37. Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. prvním výrokem rozsudku zamítl.
38. Jelikož žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní

symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. července 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu